

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postafutarképzett.
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

„Isten munkatársai vagyunk.“

Vannak keresztyének, akik mindent Istentől várnak. Szerintük a munka egész terhét Isten hordozza. De vannak olyan keresztyének is, akik Istentől semmit sem várnak. Ezek azt hiszik, hogy mindent önekik kell elvégezni. Végül vannak emberek, akik azt gondolják, hogy Istennek nincs is munkája, tehát Istent teljesen ki lehet hagyni akkor, mikor az élet rendeltetéséről, feladatairól, munkájáról van szó.

Egyiknek sincs igaza. Istennek van munkája. Isten állandóan munkálkodik. Istent életszámvetésünkéből kihagyni végzetes hiba. Azonban Isten nem hiába teremtett bennünket. Nem akarja egész munkáját egymaga elvégezni. Azt kívánja, hogy munkájában teremtményei, az emberek is, résztvegyenek. Főkéni abban a munkában, amelyet Isten országa munkájának nevezünk. Jézus sok példázata szól arról, hogy Isten munkatársakat keres és hív el ebbe a nagy munkába. Sőt tanítványait is nemcsak arra buzdítja, hogy álljanak be a munkába, hanem arra is, hogy kérjék az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat. Vagyis kérjük, sürgessük Istent, hogy parancsolja meg minél több embernek, hogy álljanak munkába.

Azért írja az apostol: „Isten munkatársai vagyunk“ I. Kor. 3, 9. — Aki nem szegődik Isten munkatársává, az nem ismeri meg Istent. Nem elég Isten munkálkodását szemlélni. Az sem elég, ha valaki nézi, hogy mások hogyan munkálkodnak Istennel együtt. Azzal sem érheti be az ember, hogy elgondolja, mit kellene tenni. Isten minden embertől munkateljesítményt követel. Csakis így, személyes munkával jutunk el Isten helyes ismeretére. Ha együtt dolgozunk vele, akkor tudjuk meg, hogy Isten kicsoda. Jézus azt mondja: „Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?“ Ján. 7, 17. Tehát az evangéliom igazságát is csak akkor látjuk be, ha beállunk Isten munkatársai közé.

Eltesped és megposhad az a gyülekezet és az az egyház, amelyiknek tagjai az Isten munkáját rábizzák fizetett egyházi tisztviselőkre s azt hiszik, hogy egyházi adójukkal állítottak maguk helyett embereket, akik a munkát végzik. Az ilyen egyháztagok sohasem ismerik meg, hogy az evangéliom Istentől van. Nem ismerik meg Istent. Nem ismerik meg azt, akit a világ megváltására elküldött: a Jézus Krisztust. Eleven, erős gyülekezetek és

egyházak azok, amelyeknek tagjai Isten munkatársai, akik nem delegátusok utján, hanem személyesen dolgoznak, mint az apostol írja: „Buzgólkodván az Urnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Urban“ 1. Kor. 15, 58.

Misszióegyesületünk tagjainak kiváltképen kell tudniok azt, hogy Isten munkatársává keil lenniök. Volt olyan idő, amikor jó keresztyén emberek jó lelkiismerettel azzal vonták ki magukat a missziói munka terhe és felelőssége alól, hogy azt mondták, Isten, ha a pogányokat meg akarja téríteni, van rá hatalma, eszköze, ne kontárkodjunk bele Isten munkájába. A keresztyén egyház és a keresztyén misszió története rácafol ezeknek az embereknek a vélekedésére csakúgy, mint maga a Szentírás. Isten emberek által is munkálkodik. Mindegyikünk által munkálkodik akar.

Nézzünk körül a világban! Emeljük fel szemünket és lássunk! Lássuk meg, hogy a keresztyénség milyen óriási feladat előtt áll itthon, gyülekezetünkben és hazánkban, a magunk népénél, de a nagyvilágban is. Egy kínai generális ezt az üzenetet küldte hazájából a keresztyénségnek: „Kína műveltjei a keresztyénség és a kommunizmus aránylagos értékét mérlegelik s ők fogják eldönteni, hogy melyikre alapozzák Kína jövőjét.“ Meg lehetünk győződve, hogy nemcsak Kínában, de az egész világon, minden néplnél sokan, nemcsak a művelték, mérlegelik a keresztyénség és a kommunizmus aránylagos értékét. Nemcsak a népük, hanem maguk, családjuk, utódaik szempontjából. A mérleg egyik serpenyőjében a keresztyénség van. Ez még mindig a jobbik eset. Előfordul az is, hogy a mérleg egyik serpenyőjében a keresztyénséget már nem tartja alternatívának, amikor a jövő kiépítését tervezi. Még keresztyénnek tartott népek is a jövőt illető terveik készítésénél egyszerűen számításon kívül hagyják a keresztyénséget. Milyen kemény munka elé állít ez minden hívő keresztyént! „A hit, ha cselekedetei nincsenek, megholt“.

Dr. Stanley, akinek két könyvét a magyar keresztyén olvasóközönség ismeri („Krisztus India országutján“ és „Krisztus a világ országutján“) egy tavaly megjelent könyvében azt írja: „Kínában majdnem minden elemi iskolában és kollégiumban van kommunista „sejt“. Ettől a „sejttől“ elvárják, hogy mint minden élő sejt, szaporodjék — s ez meg is történik. Egy-egy kommunistát beültetnek mondjuk huszonöt diák közé és elvárják tőle, hogy megnyeri őket. Ez a kommunista diák könnyen megbirkózik a huszonöttel, mert ő tudja, hogy hová akar kilyukadni, amazok pedig zavarosak és határozatlanok. Ha a vörös hadsereg foglyul ejti a nemzeti hadsereg egy katonáját, kettő között választhat: vagy beáll a vörös hadseregbe, vagy pedig hazaküldik zsebében három dollárral és kommunista röpiratokkal. Ez az utóbbi pnt a fontos. Kínai kommunisták elfogtak egy misszionáriust s néhány hét múlva eleresztették, de előbb részt kellett vennie egy kommunista tanfolyamon. Amikor megkérdeztem mit gondol, terjed-e a kommunizmus, azt válaszolta: „Figyeltem, mert szenvedéllyel tanítanak.“ Dr. Jones elmondja, hogy szólott egy alkalommal egy

gyülekezethez, amelyben az istentisztelet megkezdése előtt az énekeskönyvekbe kommunista manifesztumokat dugtak.

Valóban: „ideje már, hogy az álomból felserkenjünk“ Róm. 13, 11. Legyen vége a kényelmes keresztyénségnek, amely összetett kézzel várja, hogy majd valahogyan csak lesz. A világban harc folyik Isten és az ördög között. A keresztyén ember harcos katona kell hogy legyen. Akcióba kell lépünk. A tüzes Szentlélek pecsétjének láthatóvá kell válnia a keresztyéneken. A világosság fegyverei ne rozsdásodjanak be.

Uj emberek, újjászületett emberek lépjenek sorompóba Istenért. Legyünk Isten munkatársai! Ma még a keresztyénségtől vár valamit a világ, a nép. Jaj lesz nekünk, ha tőlünk már nem vár semmit!

N. K.

Az utolsó lépés.

Ifjúságától kezdve ösmeri országa szent iratait, a Védákat, Upanishadokat, Bhagavad-Gitát és Puránákat. A keresztyének könyve jólsmert előtte. Nem kevesebb, mint húszszor olvasta a Biblia legfontosabb könyveit öreg és ifjú misszionáriusokkal, nyelvtanulás közben. A vastagabb betűkkel nyomtatott helyeket nagyrészt kívülről tudja idézni. Nagy tisztelettel beszél Jézus tanítványairól és Pál apostolról. Az Újtestamentumot titkon olvassa, házában egyik eldugott sarkában. A ház lakói közül senkinek sem szabad erről tudnia, mert orthodox brahman környezetben él és ő maga még ahhoz tartozik. Meddig még? Akí megkérdené őt: „Mit mond és micsoda néked a Biblia?“, az illető meglepő választ kapna ennek az olvasott brahmannak a szájából: „Jézus nagy, tanítása felséges, élete különös, sőt nagyobb a hindú szentháromságnál, Brahma, Siva és Visnunál.“ Mi választja még el a keresztyén gyülekezettől? Közös hite van vele. Az utolsó lépés azonban még hiányzik!

Kasztyának és házában hagyományai gyermekségétől fogva megtanították a templom abszolút tiszteletére. Ott van a helye az áhítatnak és imádatnak. Ott él a vallásos tanítás vitathatatlan tekintélye. A tiszta szívből és kellő gondnal bemutatott áldozatoknak isteni erejük van a magas templomfalak mögött. Azonban ösmeri a keresztyének egyszerű, dísztelen templomát is. A keresztyének Istenházában való megjelenése nagy csodálkozással tölti el a gyülekezetet, hiszen brahman nincs közöttük. Odaadó figyelemmel követi a misszionárius magyarázatait. Az istentisztelet után kifejezést ad korlátlan helyeslésének, a halottakat illetőleg. Mi választja még el a keresztyén gyülekezettől? Közös imádkozó helye van azzal. Még csak egy lépés kell, hogy ennek a gyülekezetnek tagjává legyen.

A keresztyénekkal szemben érzett rokonszenve sem tisztességet, sem tekintélyt nem hozott neki. A kasztyához tartozók igyekeznek életét megnehezíteni megvetésük és lekicsinylésük által. A missziói házhoz vezető útján a brahmanok gyűlölködő és mérges szavai kísérték, mert az csak egy rövid, brahmanok által lakott utcán volt elérhető. Ez nem tudta megrendíteni, csak a közte és apái hite között lévő szakadékot tette nagyobbá. Mi választja el még mindig a keresztyén gyülekezettől? Velük együtt hordozza a megvetést és rágalmozást! Csak még egy lépés!

Öszinte, igazságot szerető környezet után vágyódik. Utja súlyos megárázkodtatásokon vezet keresztül. Brahman barátainak és rokonainak csele és ravaszsága megfosztották egykori földbirtokától. A szegénységben senki sem fogta pártját. A keresztyéneknél pedig önzetlen, segítő cselekvést látott, hiszen igyekeztek segítségére lenni a szűkölködőnek. Ez eljuttatta a vallásos származásával való szakítás határára. Megindult az utolsó lépés felé.

„Leányomat keresztyén fiatal emberhez adom feleségül“, ez volt elhatározása. Hallatlan és hihetetlen annak, aki csak kissé is meg tudja mérni az ilyen kijelentés következményeit. Olyan szívből jött, amelyik elkezdte érezni és lerázni a jelenlegi helyzet bizonytalanságát és hamis voltát, az utolsó lépés előtt!

Néhány héttel később megkérdeztem, vajjon állja-e elhatározását, hogy leányát keresztyénhez adja feleségül. Megrázó választ kaptam: „A múlt héten férjhez adtam.“ Kérdésemre, kihez?, halkán és vonakodva felelt: „Siva istennő egyik papjához!“ — Mi indította elhatározása megmásítására? Nem a meggyőződése! Nem volt szó a hinduizmussal való kibékülésről. Még ma is közel áll az Ige hirdetéséhez. Ő maga nem követi a mindennapi élet és a hindu ünnepek vallásos szertartásait. Mi akadályozta az utolsó lépés megtételében? Egyedül a kasztjával való szakítás miatt érzett szánalmas félelem! „Bár a magam számára akarom viselni az utolsó lépés következményeit, de gyermekeimet nem dönthetem romlásba“, — hangzott válasza.

Emberi mérlegelés szerint nemsokára meg kell tennie az utolsó lépést a földi világból. Majdnem egész életén keresztül döntés előtt állt. Vajjon megkapja-e az időt, erőt és elhatározottságot amaz utolsó lépéshez, mielőtt kénytelen lesz megtenni az utolsó lépést a földi világból?

Zarándi Attila.

Levél Indiából.

Porayar, 1936. augusztus.

Kedves Missziói Barátnőim!

A dél-indiai Palni-hegyekben tartózkodásom tovább húzódott, mintsem gondoltam. A másfél hónapból negyedfél hónap lett. Olyan nagy bizakodással indultam áprilisban a 2300 m. magasan fekvő Kodaikanal nevű üdülőhelyre, hogy ott az alföldi hőség és betegségem után erőt merítsek. Azonban Isten utai mások, mintahogyan mi gondoljuk és kívánjuk. Amíg a missziói nővérek legnagyobb része hat heti tartózkodás után visszatért munkájához az Aföldre, én még két hónapig voltam kénytelen felgyógyulásomra várni.

Augusztus 8-ikán búcsúzom a hegyektől, az ormaikat koszorúzó felhős és ködtengertől, az égbenyuló eukaliptusz-fáktól és a virágzó mimózáktól. Nehezemre esik elválni misszionáriusaink feleségeitől, akik híven és odaadással ápoltak s a gyermekeik miatt még nem térhetnek vissza a forró síkságra. Nagy megnyugtatónkra szolgál, hogy a sok megszakítással járó utat nem egyedül kell megtennem. Mert amíg az ember az itteni nyelvet nem ismeri, az utazásnak megvannak a nehézségei. Gáblernével utazom, elnökünk feleségével, Ulrika nevű kislányával s ennek dajkájával, Gnanabaranammal. Innen a hegyekből autóbuszjáratok vannak az alföldi vasútállomásokhoz. Féltizenkettőkor egy négyülékes személyautó jön értünk s a nem kevés podgyászt velünk együtt belegyömöszölik részint az autóba, részint kívül. Itt Indiában minden lehetséges, akármilyen lehetetlennek tűnjék is fel. Azután többszáz méterre leereszkedünk a voltaképeni Kodaikanalba, ahol az autóbusz a rendőrségi laktanyánál készen vár. Átszállunk az autóbuszba, amelyben már több indiai ül és miután a menetdíjat lefizettük, váratlanul gyorsan elindulunk. A pompás napsütés ellenére ebben a magasságban olyan hűvös van, hogy ránk kell vennünk a kabátot. Az út első felén lassan kanyarog lefelé az autót. A római egyháznak egy tömör kolostorépületét pillantjuk meg, sok melléképülettel és nagy földbirtokkal. Néhány száz méterrel lejjebb buja legelőket látunk a kolostor pompás állataival. Ez római gazdagság! Néhány hete egyik misszionáriusunk, kimerítő gyalogolás után, itt nyert első segélyt. Egy Elzaszból származó barát autón hozta el hozzánk.

Lassanként felmelegszik. A növényvilág megváltozik. Hónapok óta először látok megint banánligeteket nagy gyümölcsfürtökkel. Az egyik telep közelében új banánültetvényt csinálnak; a barna rögök ragyognak a déli na-

pon. Az út völgyeken, hegyhátokon kígyózik. Valóban mestermű! Ismételten feltűnik előttünk a Perumal, a Palni-hegység legmagasabb hegye. Sok helyen javítják az utat. Kulik, a legalacsonyabb rangú indiai munkások és sok asszony követ törnek és hordanak. Színpompás kép..., az asszonyok tarka ruhái és a férfiak époló rikító fejkendői. Az útfal szélén kendőben egy kisgyermek lóg — ez a szokásos indiai bölcső. Az anyák kénytelenek gyermekeiket magukkal vinni a munkába, mert otthon senki sem vigyázhat rájuk. Törpe lovon egy fiatal indiai vígan nótázva lovagol felfelé. Találkozik a régi és az új idő: a ló és az autóbusz! Dajkánk meséli, hogy ő még látta elnökünk apját is itt lovagolni. Azelőtt csak lóháton vagy gyaloghíntón lehetett feljutni a hegyekbe. — Az útfélen ökörszekerek. Az ökröket kifogták, mert délben fojtó hőség kizoz embert és állatot. A béresek a szekerek alatt ke-restek árnyékot s az úton heverve tartanak déli pihenőt.

Az új második szakaszán azt hisszük, hogy körhintán ülünk. Egyik kanyarodóból a másikba jutunk. Még a legerősebbek is gyengének bizonyulnak. Mögöttünk egy indiai férfi gyomra lázadozik. Gnanabaram és én szintén nem állíthatnánk, hogy jól vagyunk. Meleg van — levetjük a kabátot s azt kívánjuk, bárcsak már vége lenne a körhintázásnak. Másfél órai hegyi túra után feltáruul az Alföld. Izzóan forró szél, nem, szeles tűz csapódik felénk. Vörösen izzó homok a síkság; sivatag, amerre csak nézünk, csupa homok és kő s nincs sehol egy cseppnyi víz. A legforróbb hónapokban a nap mindent kiégetett. Egy fán majmok guggolnak, az egyetlen élőlények az egész határban. Több helységeen megyünk keresztül; szombati vásár van és élénk zsi-bongás. Kecskéket hajtanak az úton; sertések futkoznak keresztül-kasul, tehenek ballagnak gazdáikkal, az útszélén indiaiak guggolnak — ebben a helyzetben hasonlítanak tyúkjaikhoz, miket kézben tartva árulnak.

A rendőrsőn várunk kell. Beírják az autóbusz megérkezését. Egy bélpoklos toladodik hozzánk és koldul. Ujjai kezén-lában csonkák, testén a bőr sok helyen felhasadt. Pénzdarabot dobok a markába. Milyen hálával érzem, ennek a rettenetes betegségnak láttán, hogy én kigyógyulhattam betegségeből és az egészségem megint helyreáll. Még egy felőrányi autóbusz-utazás és megérkezünk a vasútállomásra. Neve: Kody-Road. Az állomás épület mellett egy fán egy majomcsalád tanyáz. Nagyok, kicsinyek és legkisebbek, anyjuk bundájába kapaszkodva, egészen közel jönnek hozzánk, mikor rizst szórunk nekik. A többiek tornagyakorlatokat mutatnak be a háztetőn, a kerítésen, a vasúti kocsiokon, Ulrika nagy öröme. Gäblerné és Gnanabaram a fapados osztályon utaznak, mert Indiában minden fillérral takarékoskodnunk kell. Sajnos, én a sebem miatt kénytelen vagyok II. osztályon utazni. Ulrikát, aki nagyon fáradt, magamhoz veszem. A mi fölünkben két széles párnázott pad van. Az egyik padon egy előkelő indiai úr fekszik. Mikor a fölkebe lépünk, még fel is ül, de csakhamar megint lefekszik. Ulrika és én szintén. Ulrika hamarosan álomba szenderült. Az ablakon át barna szántóföldeket látok, amelyek megmunkálásra várnak. Igen mély kutakat ástak. Egy pár ökör végtelen hosszú kötélén húzza fel a mélységből a vizet. A bérese a kötélén ül; részint, hogy súlyával segítsen; másrészt, hogy megtakarítsa magának ide-oda az utat. Így öntözik a földeket — és ezeknek a kuttaknak a közelében láttam az első zöld rizsvetéseket. Lassanként alkonyodik az indiai rónán. Ulrikának német meséket mondok. Az indiai úr azt kérdezi, hogy az én leányom-e a kicsike. Gäblerné említette később, hogy őt meg valószínűleg ayalunknak (dajkának) vélte, amikor a különböző állomásokon kávé és citromos vizet hozott nekünk. Ezen sokat nevtünk később. Az indiai úr kíváncsi volt rá, hogy milyen nyelven beszélünk. Amikor megmondtam neki, hogy németek vagyunk, azt felelte rá, hogy Európában igen puszkaporos a levegő. Én biztosítottam, hogy Németország őszintén akarja a békét.

Félnyelvkor látni lehetett Trichinopoly lámpáit. Valamennyien örülünk, hogy mára véget ér az utazásunk. Gäbleréknél igen szép vasárnapot töltöttünk. Igen hálás vagyok ezért a pihenő napért, amelyben továbbutazásom előtt részem lehetett. Délután Sandegren püspök feleségénél voltunk teán. Házának tetejéről látom a híres sziklatemplomot. A sziklafalon óriási fehér sávok húzódnak. Zarándokok festették a sziklára: a legtöbb bálványünnep

alkalmával. Gäblerné még megmutatta a svéd leányiskolát, amely engem, mint tanítónőt, különösen érdekelt.

Hétfőn reggel egyedül utaztam tovább. A tájék egészen más képet öltött. A júliusban fellépő monszun (délnyugati szél) a hegységben nagy esőzéseket hozott és a kiszáradt folyammedrekben most sárga hullámok hömpölyögnek, az egész vidéket megöntözve a drága nedvességgel. A folyóágyból csatornák vezetnek a földekre. Alig tud betelni a szem a világos és sötétzöld rizsvetések nézésével. Minthacsak a tavaszban járnék! A folyó partján pálmák nézegetik tükörképüket; banánligetek váltakoznak kazuárfa erdőkkel. Imitt-ámost a szántóföldeket munkálják; bivalyok húzzák az ekét az iszapban és a vízben s az indiai földműves mögöttük gázol. Tarka képet tár elém a rizsültetés. Indiai asszonyok bokájukon felül állnak a vízben; cifra ruhájuk a vízben tükröződik, hullámzó rizsvetések veszik őket körül — s a perzselő napon egyik zöld palántát a másik után dugdossák bele az iszapba. A rizsföldeket elválasztó keskeny mesgyéken tehének futkoznak igen ügyesen. Nem kevesebb ügyességgel merik a kútból az indiai emberek a vizet. Hogy a vödört lemerítsék és felhúzzák, a kút hosszú gémrúdjának egyik végéről a másik végére futkoz három ember. Valóban, nem könnyű torna! Az állatok is mennyire örülnek a víznek! A bivalyoknak csak az orruk látszik ki a vízből — s egy tóban együtt fürödnek ember és barom. Suttogó pálmák alól faluk és templomok kandikálnak s megint eltűnnek. Apró templomok előtt agvaglovak állnak; ez a földművelés istenének, Aiyenarnak a temploma. Alakuddiban engem, a fehér asszonyt, barna gyerekek mint valami csodát bámulnak meg. A gyerekek anyaszült meztelenek; csak egy dundi kislányon van fehér úszónadrágocska s milyen előkelőnek tartja magát! A tanjorei állomáson micsoda ellentétek! A vonat egy óriási lépcső előtt áll meg, amelyen mindenkinek le vagy fel kell menni a sinekhez. Indiaiak, európaiak, asszonyok, férfiak, gyermekek tömege hullámszik ide-oda. Egy kis indiai leány halad fel a lépcsőn. Hosszú, bő ruhájában óvatosan tipeg fokról-fokra. Arany nyakláncok és karperecek ékesítik; kicsiny lábán ezüst karikák csilingelnek s a hajában kis aranykorona és illatos virág. — Egy szivaita megy el előttem. Arról lehet megismerni Sziva isten imádóját, hogy szent hamuval három vonás van rajzolva homlokára, karjára és mellére. Mellette egy visnuita tűnik fel Visnu isten bálványjegyével, a fehér és piros hamuval festett háromágú szigonnyal. Látok egészen európai módon öltözött indiaiakat is.

A vonat lassan mozgásba jön. A kavargó tömeg elmarad — csak a város magas templomtornyai láthatók még sokáig. Három óra múltán megérkezem Mayavaramba. Az állomáson Handmann Mária vár. A missziói házban az indiai asszonyok, akik egy három hónapos itt tartózkodásom idejéből ismernek, örömmel látnak viszont; legjobban örül Emmy, a cselédünk és Bayammal, a kis nyelvtanítónőm. Csak azon izgulnak, hogy a szép hegyekben annyira lefogytam. Este továbbutazom Porayarba; itt Hübener kisasszony fogad. Hazaértem — és rövidesen igen jól érzem magamat itt. Hamarosan személyes érintkezésbe jutok leányiskolánk tanítónőjével s már előre örülök jövőndő munkakörömnek. Már erősebbnek érzem magamat az alföldi melegben és levegőn s hiszek, hogy Isten visszaadja teljes erőmet az ő szolgálatában végzendő munkára; mert „íme, ő mindent újjá tesz!“

Kallert Hedvig,

*Porayar, Madras Presidency,
Dél-India.*

A Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének: Tenéked, Uram, hálát adok.

Kezdő ima tartalma a 100. zsoltár nyomán: Vigán énekelj az Urnak te egész föld! Szolgáljatok az Urnak örvendéssel; menjetek eléje vigassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket és nem magunk.

Ige: V. Mózes 11, 7. alapján tárgyaljuk az I. hitágazatot: „Saját szemjeteikkel láttátok az Urnak minden nagy cselekedetét.“ 1. Hallgassuk csak

minél többször a misszionáriusok leírásait a vad és félvad népekről, állítsuk szemünk elé ilyen nép életét, azután gondoljunk a magunk életére. Mi nincs annál a népnél, ami nálunk van, mi nincs nálunk, ami náluk megvan. Vajjon a cigányokat is nem azért engedti köztünk élni a Gondviselő Úr, hogy szeminkkel lássuk az Úr cselekedeteit, amelyeket rajtunk cselekedett? 2. Magyar népünk java testi erejét felőrölte a kalandozások századában. Hogy azóta besenyők, kúnok, tatárok, törökök, szlávok és németek között nemzetünk törzse még él, ez az Úr csodálatos cselekedete, melyet igazán meg kell látnunk a történelemben. 3. Nemcsak Mózes, Jézus, Luther, II. Rákóczi Ferenc életét óvta Isten csodálatos módon, hogy a sötétség hatalma csecsemő- és gyermekkorukban meg ne gyilkolhassa őket, hanem minden egyes ember életét külön biztosítania kell Isternek a sátán ellen. Az utakat s módokat felismernünk teljes lehetetlenség, csupán egy-egy kirívó menekvést veszünk észre és tartunk meg emlékezetünkben, de bizonyos az, hogy amikor az ember a Szentlélek világosságánál végiglát azoknak a veszélyeknek a során, melyek élete kezdetétől fenyegették, akkor megalázkodik a Teremtő keze alatt és örül, hogy mindenható Atyjának szólíthatja Istent. 4. A szeretetszolgálatban égő élet ott kezdődik, amikor az Atyaisten teremtő és megtartó akaratát a magunk kicsi életében meglátjuk. Ez a legáldottabb, nem is földi, hanem mennyei látás. Ennek az ellentéte a legrettenetesebb vakság, melynél félelmetesebb jelenség a földön nincs. Ez pedig abból áll, hogy a sátán azt mondja az embernek: látod, csak azért születted a világra, hogy szenvedj, nyomorogj s végül a halálban megsemmisülj. Valahányszor a sátánnak sikerült, hogy az embersereg szeme elé odatarthatta az örökre megsemmisítő halál rémét, mindannyiszor lázadások és vérengzések remegtették meg az embervilágot. (Bolsevizmus.) 5. A búzaszem is lázadozik, ha nyugalmát a homárban megzavarják. Méltatlankodik, mikor pácolják, rögök alá temetik, szenved hidegtől, esőtől, szétlőt, forróságtól. De ha megláthatja, hogy minden szenvedésnek a vége a csodás kalásztermés, akkor végeszakad minden dacosságnak és méltatlankodásnak. Az ember a teremtettségben mindaddig lázadozik, míg meg nem látja, hogy egész életének a célja: gyümölcstermés Isten országában Krisztus Urunk által. 6. Az I. hitágazat a XI. parancsolatot rejti magában: Légy háladatos Isten iránt. Ostromoljuk imáinkban az eget hálás szívért. Míg hálásak nem tudunk lenni, mindaddig vakok vagyunk Isten legcsodálatosabb művei és cselekedeteivel szemben. Ha a testileg vak embernek hite van, akkor összehasonlíthatatlanul boldogabb az épszemű hitlennél.

Bethelben megnyílik a szem. Egy szegény munkásember úgyszólván egész életét elégedettségben és keserűségben töltötte. Egyszer bekerült munkára Bethelbe, Bodelschwingh apó bielefeldi szeretetvárába. Mikor itt a sok nyavalyatörős és gyengeelméjű és mindenféle nyavalyában szenvedő gyermeket meglátta, észbekapott és így kiáltott: „óh én hálátlan, vak ember! Négy egészséges gyermekem van, hogyan lehetnék tovább elégedetlen és csüggeteg!” Elhatározta, hogy minden gyermeke után 4—4 garast ad évente a Bethelben gondozott gyermekeknek, összesen tehát évi 16 garast. Ez ugyebár édeskevésnek látszik. Csakhogy ez a példa sok szívet megbuzogtatott és nemsokára ezúton 200.000 garas gyűlt össze, mely összegből Bethelben felépítették a „Zoar” házat. Ebben a házban azóta gyöngélméjű gyermekeket ápolnak.

Isten jól tudja, hogy mire teremtett minket. Ha engedünk Istennek és bízunk Őbenne, akkor elárulja előttünk szándékát. A múlt század első felében Shaw Barnabást Afrikába, a Fokföldre küldte a wesleyánus missziótársaság, hogy ott térítsen. Mikor nagysokára épségben megérkezett a Fokföldre, a hatóságok kereken megtagadták tőle az engedélyt a térítéshez, úgy-hogy semmiképpen sem foghatott hozzá a missziáláshoz. Nem tudta, mitévő legyen, visszatérjen-e hazájába, vagypedig a nagy sivatagon át a hottentóttákhoz menjen. Azért is volt oly tanácstalan, mert felesége gyöngé lában állt, a viszontagságos hosszú úttól tehát méltán félhetett. A felesége azonban így szólt hozzá: Azt hiszem, az Úr a hottentóttákhöz küld minket, ha már épségben idáig vezérelt bennünket. — „De nincs felhatalmazásom arra, hogy a missziótársaság pénzen kocsit és ökröket vegyek és tolmácsot fogadjak”, — szölt Shaw. „Rajta hát” — szölt az asszony, — „ha a misszió-

társaság nem állja a költségeket, eladjuk otthoni kis jószágunkat és abból megfizetjük a tartozásunkat". E szót a tett követte. Elindultak a hottentották felé. 400 angol mérföldet (650 km.) utaztak s egyetlen néptörzset sem találtak. Végre egy reggelen, mikor útra keltek, közelükben egy kiugró szikla alatt 6 embert pillantottak meg, kik az éjszakát nyilván az ő közelükben töltötték, mert még aludtak a földön. Shaw a tolmácsával odament az emberekhez és csakhamar megtudta, hogy az éjjeli szomszédjaik hottentották, kik a Fokföldre utaznak. Mikor Shaw tudakolta, hogy miért utaznak a Fokföldre, azt mondták a hottentották, hogy a törzs küldötte őket, az a feladatuk, hogy tanítómestert keressenek, ki a törzset a keresztyénségre elvezetné. — Shaw szíve mélyéből rebegett hálát Istennek és közölte az emberekkel, hogy ő a keresztyénség tanítómestere, éppen a hottentották népét keresi, az utat azonban nem ismeri. Mikor ezt a bennszülöttek meghallották, földre borultak s a tájat megtöltötték örömkialtásaikkal. Térdreborult Shaw és felesége is és dicsérték Istent. Ezután felkerekedtek, épségben megérkeztek a hottentotta faluba, hol nagy örömmel fogadták őket. Shaw missziói állomást létesített ott és Isten segítségével sikeresen térítette a pogány lakosságot.

Aranymondás: Áldjad én lelkem az Ura és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.

Záróimánkban a magunk és szereteteink számára egy mustármagnyi hitért könyörgünk. Mi Atyánk.

Záróének: Mennyben lakó én Istenem. Hallelujah 283.

N. J.

Missziói imaóra.

Boldog újesztendőt!

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: január 12-ikén, missziói csendes órát tartanak, vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan. Januári elmélkedésünk témája legyen: Isten, aki minden kezdetet teremt és megálldhat.

Az elmélkedés alapjául ajánljuk a következő igéket:

„Szólj Izrael fiainak, hogy induljanak el“ — 2. Móz. 14, 15.

— 121. Zsoltár 8.
„Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké“

„És a maga juhait nevékön szólítja és kivezeti őket“ — Ján. 10, 3.

Adjunk hálát Istennek mindazért, amit a Misszióegyesület tavaly a Krisztus nevében teljesíthetett. A domonyi és a pápai konferenciáért. A missziói gyermekszövetségek fejlődéséért. D. Ihmels Károly körútjáért. Egyesületünk új tisztviselőiért. Az Egyesületnek az egész országban munkálkodó tagjaiért. Mindazokért a misszionáriusokért, akik a munkamezőkön dolgozhatnak az Úr aratásában. Egyházunk zsinatának azért a törvényhozói intézkedésért, amellyel a bel- és külmisszió munkáját felveszi egyházunk törvénytárába s intézményesen kíván gondoskodni a missziói munka eredményesebbé tételéről. A Lipcsei Misszióért, amely Isten kegyelméből megérhette száz éves jubileumát. A finn testvérekkel való együttműködés szorosabbá tételéért.

Kérjük Isten áldó kegyelmét Misszióegyesületünkre, a szarvasi, székesfehérvári és nyíregyházi egyesületekre, a gyermekszövetségekre; ezeknek vezetőire és tagjaira. Egyházunk zsinatára, amely az új esztendőben Isten kegyelméből befejezi munkálatait. Magyarországi evangélikus egyházunkra, ennek előjáróira és tagjaira; iskoláinkra, azoknak vezetőire és tanulóira; egyházunk szeretetintézményeire; a nem-evangélikus iskolák evangélikus vallásánítóira.

Kérjük Istent, hogy adja belénk a Szentlelket, s a Szentlélek által a missziói lelkesedést, munkásságot, áldozatkészséget. Hogy minél előbb jöjjön el az az idő, amikor a magyarhoni evangélikus egyház tagjai közül is lesz-

nek a külmisszióknak munkásai a munkamezőkön. Hogy áldja és erősítse meg iratterjesztésünket; Egyesületünk lapját, a Missziói Lapokat, amely XXIV. évfolyamába lépve bővíteni kívánja terjedelmét, hogy legyen áldás munkáján s olvasóin.

Ima: Időnek és örökkévalóságnak Ura és Istene! Add, hogy megbecsüljük a kegyelem idejét, amelyet atyai szereteted számunkra engedett. Ne vesztessük azt hiábavalóságokra, hanem áron is megvegyük az alkalmakat, amikor neked szolgálhatunk s a te országodért dolgozhatunk. Szentleked lakozzék velünk és bennünk. Szentelje meg minden erőnket és tehetségünket, minden napunkat és az egész újesztendőőt. Minden munkánk elkezdése, folytatása és elvégzése legyen a te szent nevedben. A Jézus Krisztusért, a mi Urunkért, nagy neved dicsőségére. Ámen.

H I R E K.

Kérjük a mélyen tisztelt előfizetőket, hogy a csatolt csekklepon szíveskedjenek előfizetéseiket és az esetleges hátralékaikat befizetni. Jóllehet a Missziói Lapok 1937-ben az eddigi 96 oldal helyett körülbelül 144 oldalon fog megjelenni, az előfizetési ára változatlanul 1 pengő marad.

Az Egyetemes Imahét (1937. jan. 3.—10.) programja megjelent a „Magyar Evangéliomi Szövetség” (Alliance) időszaki értesítőjének az „Evangéliomi Szövetség”-nek első számában, amelyet a gyülekezetek és az egyesületek díjmentesen megkaptak. Egyesületünk tagjainak s lapunk olvasóinak figyelmét felhívjuk úgy az Imahétre, mind pedig a Magyar Evangéliomi Szövetségre. Az Evangéliomi Világszövetség 1846-ban kezdte meg az imahetek tartását.

Budapesti imaóra. A decemberi órán Farkas Zoltán tartott előadást a jubiláló neuendettelsaui misszióról és vetítettképekben mutatta be az újguineai munkamezőt. — A január 12.-iki órán Zászkaliczky Pál főtíi lelkes tart előadást „Egy esztendő a finn misszióban” címen; írásmagyarázatot tart Groó Gyula győri s-lelkész.

A 100 éves orvosi misszió. Az orvosi misszió 100 éves főnnállásra tekinthet vissza. Dr. Parker Péter, az első missziói orvos 1835. november 4.-én nyitotta meg szemklinikáját Kantonban. Ez a kórház még ma is

főnnáll, bár az elmúlt 100 év alatt háromszor volt kénytelen kapuit rövid időre becsukni. Sok vihart élt át. Kanton körül háborúk tomboltak, 1840-ben, 1856-ban és 1884-ben meg is ostromolták. A „tai-ping” fölkelés megrázta az országot, az 1900-iki boxer-lázadás hullámai elértek Kantonig. Az 1911-es forradalom nagyon gyorsan széles talajra lelt ebben a városban. A város urai azóta is folyton változtak, ahogy a katonai hatalom különböző birtokosai vágycsoportok e gazdag vidék fölötti uralom után. Az 1926—1928. évek viharai is elzúgtak a kórház fölött, anélkül, hogy elpusztíthatták volna. Bár egyszer tűzvész martaléka lett, de más helyen újból fölépítették.

Egy világotató véleménye a misszionáriusokról. Colin Ross, az ösmert világotató írja: „Az embernek különböző nézetei lehetnek a misszió értékét illetőleg, de a misszionáriusokra vonatkozólag aligha. Én legalább is minden körülmények között kiváló, szokatlanul messzire tekintő embereknek ösmertem meg őket. Nemcsak általában tudnak többet a bennszülöttek szokásaiból és erkölcséből, mint bármely más fehér ember, hanem akik közönségesen is csodálatos tágszívű megértéssel viseltetnek az általuk megtérített emberek ősi vallásos fogalmaival szemben.”

Délafrika. A transvaali iskolahatóság elrendelte, hogy a kormány által támogatott missziói iskolában a pogány gyermekek is havi tandíjat fizessenek, még pedig előre. Ez az intézkedés sok vidéken érezhetően

korlátozta az iskolák látogatását. A berlini misszionáriusok egyike írja: „Ahol 200 vagy több gyermek volt, ott most csak 60, ahol 60—80 volt, most csak 10—20 van. A bennszülött szülők most az iskolát útnak tekintik, pénzük elvételére. Ha a törvényt nem enyhítik, sok tanítót el kell bocsátanunk. A tanítók most majd világosabban megösmérik, hogy tevékenységüknek a misszió a támassza.”

Keletafrika. A misszionáriusok az Usarimo synodus gyűlése alkalmával 1935-ben föltárták a bennszülött presbiterek előtt a német misszió pénzügyi nehézségeit, hogy készségesebbé tegyék őket az adakozásra. Természetesen félték, hogy a presbiterek panaszt emelnek az újabb gyűjtések és szolgáltatások miatt. Annál nagyobb volt az örömük, amikor a presbiterek külön ülésén hozott határozatokról értesültek. A határozatok így hangzottak: 1. A synodus panaszodik, hogy még kevés egyházi adót szolgáltattak be. A keresztyéneket nagyobb hűségre inti és rámutat arra, hogy az egyházi adót terményekben is lehet fizetni. 2. A hálaáldozat hála és nem kénszer legyen. 3. Aki a vasárnapi istentiszteleten nem adakozik, szégyelje magát Isten előtt.

Templomnagyobbitás Madrasban. A nagy kiterjedésű Madras város Pursawalkam nevű részében van tannal egyházunk legnagyobb gyülekezete, mintegy 1800 lélekkel. A 18. században német misszionáriusok által összegyűjtött és gondozott madras keresztyének Európa racionalisztikus és napoleoni nyomorúságának idején az anglikán egyház tulajdonába kerültek és csak 1846-ban keletkezett újból evangélikus gyülekezet, amely 10 évvel későbbben saját templomot épített magának. Ezt az Adaickalanather nevű templomot Cordes Henrik szentelte föl 1856. december 6.-án. Az azóta elmúlt 80 év vége felé nagy mértékben elégtelennek érezték a növekvő gyülekezet szükségletei számára. Így az utolsó fél évben bővítést eszközöltek, ezáltal annyi helyet teremtettek, hogy az istentiszteleteket még egyszer annyian látogathatják. Az eredeti csarnokszerű építményt széles keresztahajó építésével keresztformájúvá alakították át, ami által sok középkori templom átmeneti stílusával össze-

hasonlítható épület-kép keletkezett. Az indiai egyháztanács kifejezett kívánságához képest az új épületnél csúcsíveket alkalmaztak korinthusi oszlopokon, míg a régi épület körívekkel és vaskos, tömzsi oszlopokkal készült. Az új templomnak különleges dísz 14 üvegfestmény, az ablakok csúcsívében. Egyelőre 6 van készen belőlük, a többiek még az adományozót várják. Az új templomot D. Sandegren püspök szentelte föl 1500 főnyi ünneplő gyülekezet jelenlétében.

Japán. A japán közoktatásügy miniszter 1934. októberében összehívta megbeszélésre a buddhizmus, shintoizmus és keresztyénség képviselőit, a japán nép lelki ébredése tárgyában. Hangsúlyozta, hogy a vallást elhanyagolták a nevelésben, ez pedig igen nyugtalanítóan mutatkozott meg a közéletben. A jelenlegi kormány elhatározta, hogy a lelki megéledést munkálja. A vallásos szertartások eltöltése az iskolákban nem jelenti a vallás száműzését a nyilvános iskolákból. — A keresztyénség valójában kevés előnyt húzott ebből a nyilatkozatból. A shintoizmussal kapcsolatban a szekták óriási tömege keletkezett, de a vallásos érdeklődés a népben kétségtelenül megnövekedett. A népesség növekedése következtében a keresztyénség föladatai is erősen növekszenek. A japán népesség az utolsó 10 évben évenként átlag 950.000 fővel szaporodott. A születési arányszám továbbra is magas, a halandóság pedig csökken. A kivándorlás kevés tehermentesítést hoz, mert évenként 20.000 kivándorlóra 15.000 visszavándorló esik. Egy nagy japán napilap a legérdekesebb jelenségeként említi a nép érdeklődésének növekedését a vallás iránt. Vallásos könyveket most lehetne a legjobban eladni. A rádió reggelenként vallásos ünnepélyt közvetítene, a buddhizmus, konfucianizmus és keresztyénség részvételével. Régebben marxista és szocialista könyveket adtak el, különösen az ifjabb japán nemzedék között, ma pedig mindenki vallásos könyveket kíván.

Irán. Perzsia újból fölvetette a régi „Irán” nevet. Népe fajbelileg és történetileg az árájktól származtatja magát, de már régóta nem minden perzsát lehet valódi árájnak nevezni. Az összes népesség 10 milliót tesz

ki. Közülük 3 millió bizonytalan fajtájú nomád. Zsidók százezrei élnek Iránban. Sokan mások mongol származásúak. Senki sem tudja megmondani, hogy a körülbelül 1 milliót számláló vad kurdok honnan származnak. Ebből a 10 millió emberből valamivel kevesebb mint 650.000 a keresztyén. Amerikai lutheránusok presbyteriánusok, adventisták és az anglikán egyházi misszió dolgoznak közöttük. Összes gyülekezeti tagjaik kevesebben vannak négyezernél, annak fele presbyteriánus. A római katolikus egyháznak 60.000 áldozásra jogosult tagja van.

Madagaskar. A Madagaskar szigetén lévő 300 protestáns gyülekezet most ünnepli első bibliafordításának százéves évfordulóját. A Bibliának van a legnagyobb elterjedetése a nyelvükön megjelent összes könyvek között. A század kezdetén 25 éven át, amikor a keresztyéneket hihetetlen módon üldözték és senki sem lépett közbe értük, egyedül a Bibliára voltak utalva. Gondosan el kellett rejteniök üldözöik előtt és csak titokban olvashatták. Az eredmény pedig az volt, hogy a keresztyének száma az üldözésnek ebben az idejében 1000-ról 10.000-re emelkedett.

India. Benares-ben, India vallási fővárosában, a minden képzeletet fölülmúló bálványtisztelet helyén, ahol majom és elefántistenek vannak, Sivát és Kali istennőt imádják, templomot emeltek a bálványtisztelet új formájának. A templomban nem szobor van, hanem Indiának márványból készült hatalmas, domborművű térképe, 50×50 láb nagyságban. Minden hegységet és folyót tudományos pontossággal tettek fölismerhetővé rajta. Idejár a hindú ifjúság, hogy India anyát imádjá.

Az izlám Indiában. Sokszor úgy tüntették föl, mintha az izlám hanyatló hatalom volna Indiában. Ez nem felel meg a valóságnak. A legutolsó népszámlálás szerint több

mint 77.5 millió mohammedán él Indiában, tehát több mint egész Arabiában, Iránban, Törökországban, Egyiptomban, Szíriában és Palesztinában együttvéve. Az utolsó évtized egymagában 2.5 millió növekedést mutat. Igazi missziói munka még nem volt ezek között a mohammedánok között, bár itt sokkal kedvezőbb alkalom van hozzá, mint más országokban, mert az angol törvény védi a hitehagyottat, tehát nem lehet halállal büntetni. Az indiai mohammedánok több mint két évtizeden át hatalmas sajtópropagandát folytattak Indián kívül. Folyóiratok százait adják ki angol, német és francia nyelven. India, mint egyedüli mohammedán ország, küldött miszionáriusokat Európába, Amerikába és Afrikába. Többek között olyan ösmert személyek áttérését jelentheti, mint pl. Headly lord. Indiai mohammedánok felelősek a berlini, londoni, ausztráliai és trinidadai mecsetekért. A Koránt lefordították magyarázattal angol, német, holland, afrikaan (délafrikai) kínai és japán nyelvre. Természetesen a keresztyénség sem maradt tétlen ezzel a mohammedánok felelősek a berlini, sèggel szemben. A Bibliát lefordították az indiai mohammedánok által beszélt valamennyi nyelvre és terjedelmes keresztyén irodalom van mohammedán olvasók számára. Az 5,961.000 tagot számláló indiai keresztyén egyház egyre erősebben tudatára ébred a mohammedánokkal szemben való felelősségének. Valóban, már sok mohammedán tért át a keresztyénségre. Egyedül Észak-Indiában legalább 200 lelkész, prédikátor és tanító volt azelőtt mohammedán. A mohammedánok közötti missziót egyre tervszerűbben veszik kézbe. Új irodalom jelenik meg minden évben erre a célra és a misszionáriusokat gondosabban és különlegesebben készítik elő föladatukra. Különösen az izlámából megnyert keresztyének segítenek hittestvéreik megnyerésében.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1936. november 22.-től december 22.-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Budapestről Molnár Ilona 3 (1), Múhsam Eliz 3 (3), dr. Zolnay Jenőné 3 (1), Bezzegh Sámuelné 3 (1), özv. Borsos Józsefné 3 (1), Horváth Árpádné 3 (1), Huszár Sámuel 3 (1), Szauer Klára 3 (1), dr. Varsányi Mátyás 3 (1), Johnson Gisle 3 (1), Móhr Henrik 3 (1), dr. Scholtz Oszkár 3 (1), dr. Molnár Gyula 3, dr. Rásó Lajos 3 (1), Loycell Árpádné 3 (1), Morhács Márton 3 (1), Bpest-Kerepesi-úti egyház 3 (1), Schulek Tibor 3 (1), Büki Jenő Mekényes 4 (1), Prot. Ifj. Gyülekezet Sopron 3 (1), Payr Sándor Sopron 3 (1), Hofbauer György Pestszent-erzsébet 3 (1), Túróczy Zoltán Győr 3 (1), Kelló Gusztáv Szarvas 3, Bácsi Sándor Celldömölk 3 (1), Szabó Antal Tokores 1 (1), Jeszenszky Gyula Kistarcsa 3 (1), özv. Kertész Lajosné Várpalota 3 (1), Siktér András Soltvadkert 3 (1), Abaffy Gyula Békés 6 (2), Evang. egyház Ágfalva 3 (1), Scholtz Ödön 3 (1), Karner Frigyes Kőszeg 1 (1), Nagy István Alsóság 1 (1), Scherer József Szentgotthárd 6 (2), Németh Sándor Kötse 3 (1), Horváth Sándor Csabdi 3 (1), Bárdy Ernő Mezőberény 3 (1), Csákö Gyula Kisvárdra 3 (1), Szabó Dezső 1, Nitschinger János Sopron 3 (1), Molnár Dezső Csöngé 1 (1), Németh János Celldömölk 1, Balázs Béla Alsóság 3 (1), Rácz Sándor Meszlen 3 (1), Belák János Gércé 3 (1), Evang. egyház Sopronbánfalva 3 (1), Belák

Sándor Tokaj 3 (1), Mályusz Tibor Kispest 3 (1), Markó Emma Salgótarján 3 (1), Bőjtös Lajos Vadosfa 3 (1), Németh Gyula Szekszárd 3 (1).

Offertórium: Zsidó ev. f. egyház 2.58, Bpest Üllői-u. bibliára 2.52, Angyalföld 7.23, Kerepesi-úti egyház 4.96 és 7.20, Bokod 2.77 P.

Adomány: Egyetemes egyház 76.20, Biszкуп Ferenc Mezőberény 2, Atom Bpest 2, Johnson Gisle Bpest 1, Horváth Sándor Csabdi 1, dr. Molnár Gyula Bp. 2, Zongor Béla Körmen 1, br. Radvánszky Albert 5, A Lipesei Misszió jubileumi füzete: Nitschinger János Sopron 2, Ev. Misszióegyesület Szarvas 5, Morhács Márton Bpest 1, Rimár Jenő 1, dr. Szeberényi Zsigmond Békéscsaba 0.50, dr. Kneffel József Sopron 1, Ittész Mihály Győr 1 P.

Perselygyűjtés: Győrből vasárnapi iskolások 3.55, Molnár Zsolt 0.87, Külmisziói óra 1.35, Szeretetház lakói 9, özv. Gáncs Aladárné Bpest 4.98, özv. Kertész Lajosné Várpalota 4, Markó Emma Salgótarján 2.40 P.

Gáncs Aladár alapra: Mezőberényből az I. Ker. egyház nőegylete 10, Biszкуп Ferenc 5 P.

Christiananda missziójára: Dr. Molnár Gyula Bpest 1, Zarándi Attila 1 P.

Árva javára: Hofbauer György 2, Zarándi Attila 1 P.

Szeretettel kérem a tagokat és hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertórium, gyűjtés, vagy adomány címén könyvelendő el a küldött összeg. Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1936. december 23.

Csekk számla száma: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,

XIV, Gizella-ut 28. fsz 1.

Telefon: 2-97-189.